

RUSKO - poslední koloniální mocnost

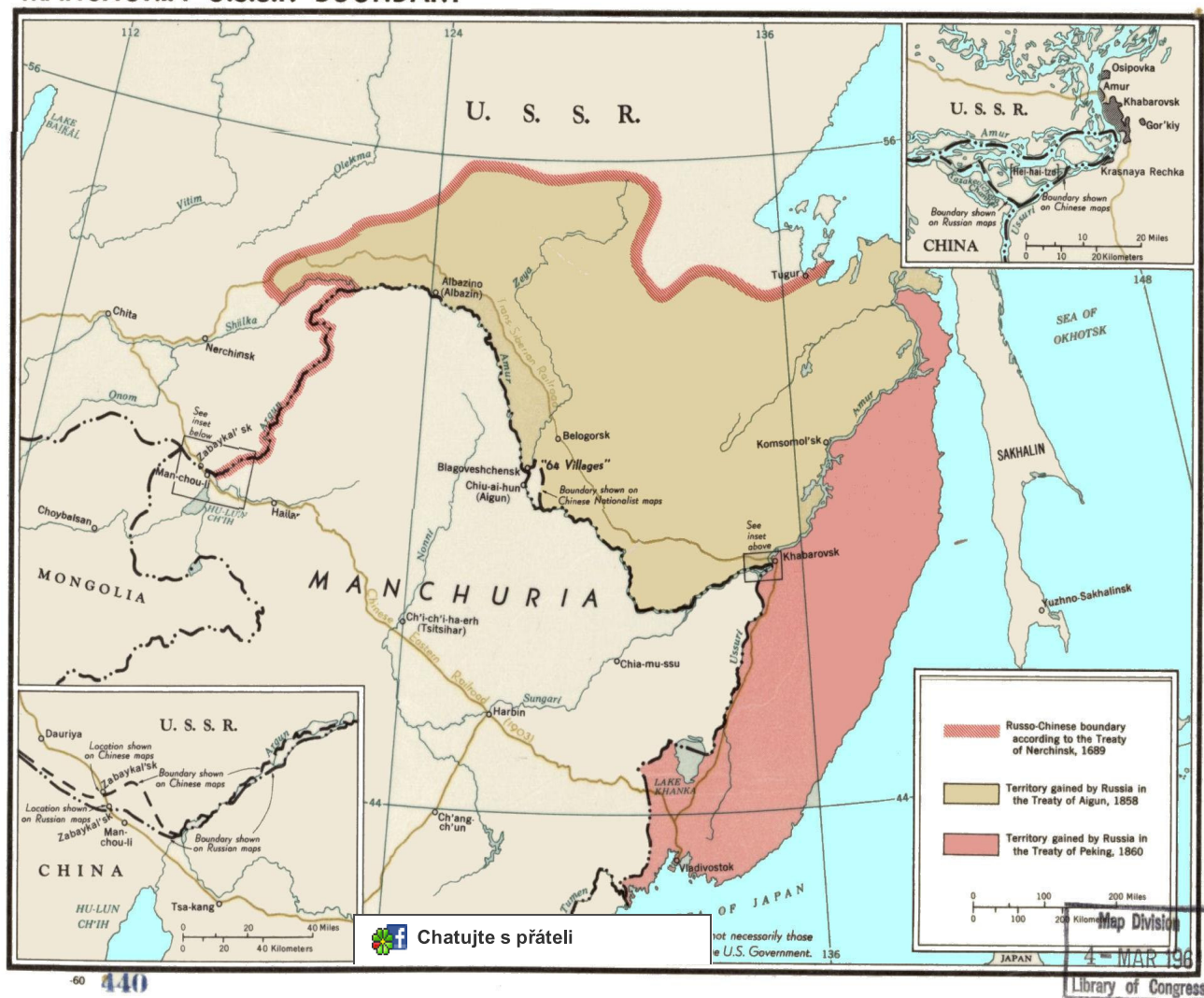
30. července 2011 v 19:22 | frh | [POLITIKA](#)

Ve škole jsme se sice učili, že dekolonializace byla de facto završena v 60. letech minulého století, kdy získala nezávislost drtivá většina afrických a asijských států (aby se do jejich čela postavili jednak bývalí důstojníci koloniálních armád, jednak levicoví intelektuálové-absolventi moskevské university P. Lumumby a udělali si z nich soukromá impéria - poručík Bokassa se vyhlásil dokonce císařem).

Ale při pohledu na mapu si člověk uvědomuje, že z tohoto procesu nějak vypadl Sovětský svaz. Rusko i SSSR totiž připojoval oblasti kolem svých historických území systematicky salámovou metodou a formou anexe, nikdy je neoznačoval za kolonie, nýbrž za integrální součást říše, přestože v přístupu k domorodcům a cílech anexe se jeho postup nijak nelišil od chování klasických koloniálních mocností (dodnes jsou tyto regiony především surovinovou základnou evropského Ruska; v parlamentu a ústředních orgánech Ruské federace vesměs zastupované Rusy, resp. lidmi, kteří ani neovládají jazyk většinového / původního etnika).

Dneska už nikoho ani nenapadne, že Vladivostok a Chabarovská oblast patřily ještě "poměrně nedávno" Mandžusku, potažmo Číně (do r.1860), resp. že většinu území Kavkazu připojilo Rusko teprve ve 2. polovině 19.století, tedy ve stejné době, kdy již např. španělské a portugalské kolonie v J.Americe nabývaly samostatnost (a např. "imperialistické" USA poskytly Filipínám a Kubě samostatnost již v letech 1896-1902!). Republika TUVU (Tanu-Tuva) byla připojena k SSSR dokonce v r. 1944!

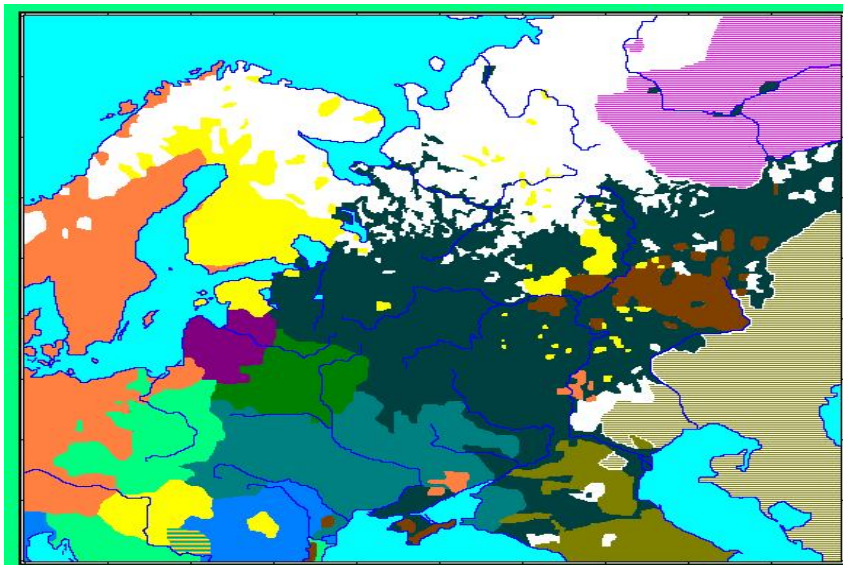
MANCHURIA-U.S.S.R BOUNDARY

Ještě v době, kdy se ostatní koloniální mocnosti vzdávaly svých posledních držav, Rusko narychlo připojuje další území -po skončení 2. svět. války ještě bývalé Východní Prusko, východní oblasti Finska (okolí Vyborgu, část Karelie a hlavně oblast Petsama, čímž připravilo Fíny o přístup k Sev. moři), Sachalin a Kurilské ostrovy (vých. Norsko a sev. Irán opustily sovětské jednotky až na nátlak Západu několik let po skončení války; Zakarpatskou Ukrajinu, Besarabii a vých. Polsko neuvádím, jelikož dnes nepatří Rusku).

Toto je mapa etnického složení obyvatelstva Ruské federace:

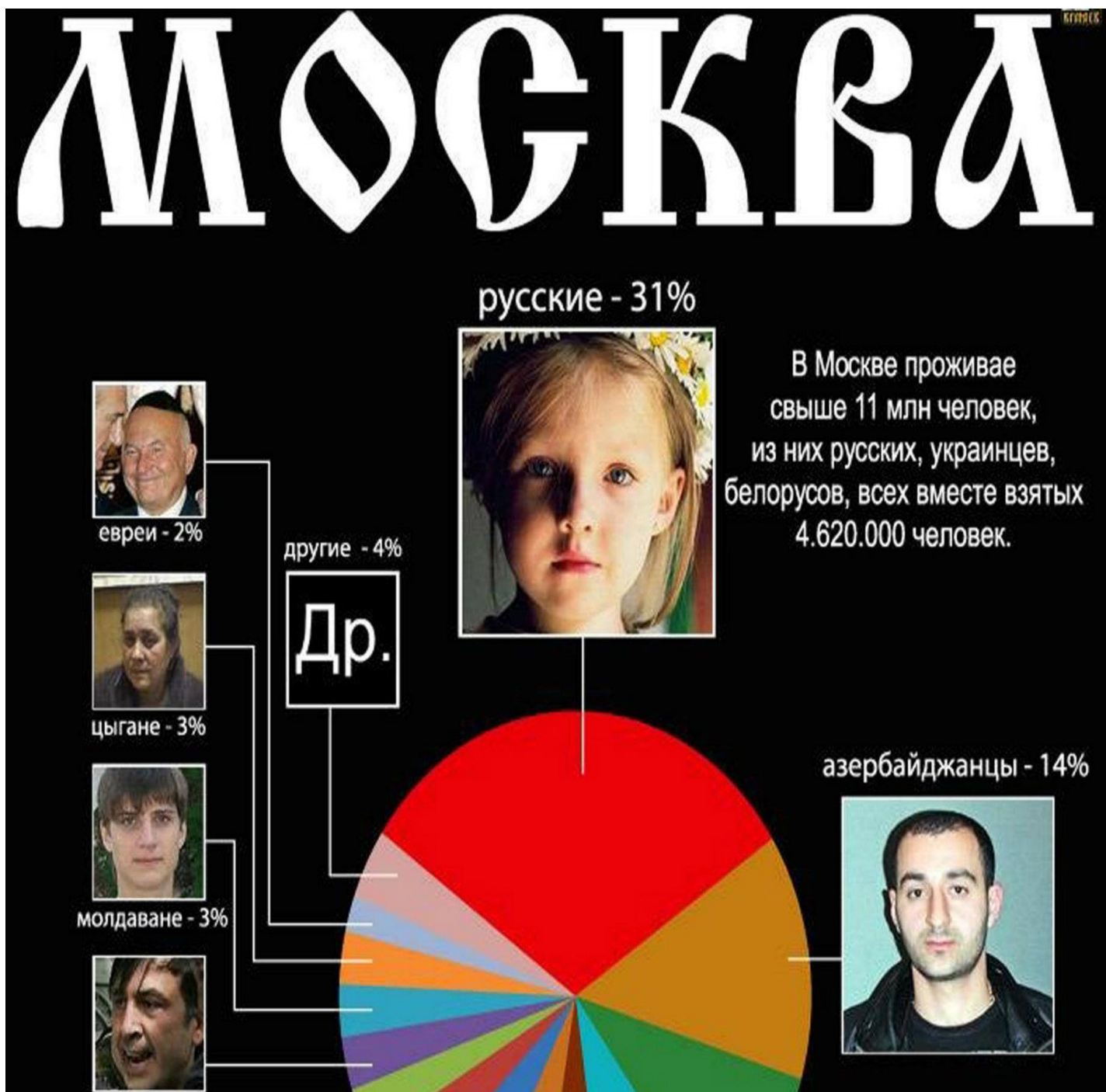

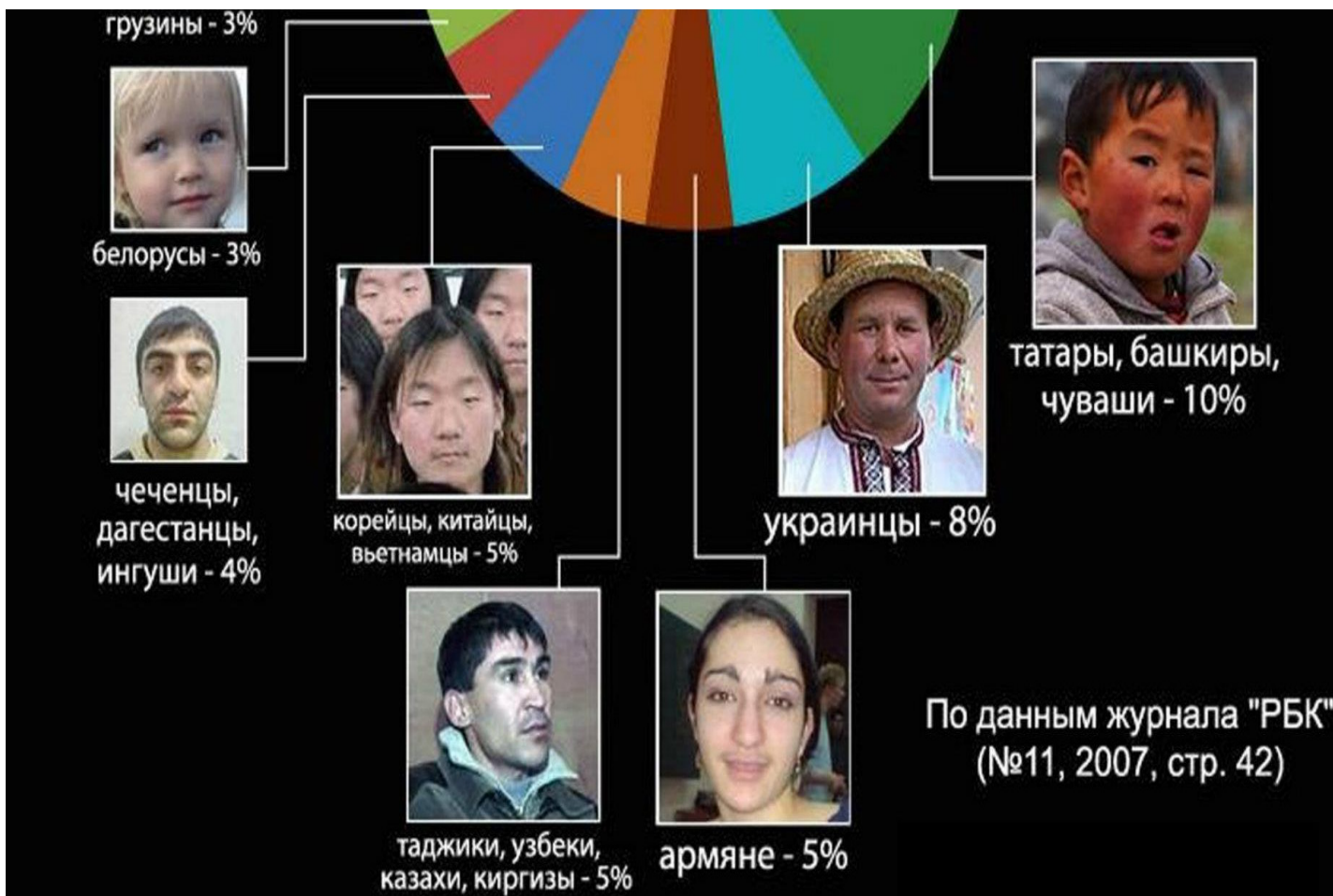
Ethnic Map of European Russia, 1913

- Russians ("Great Russians")
- Ukrainians ("Little Russians")
- Belarussians ("White Russians")
- Siberian Peoples
- Finno-Ugric Peoples (Finns, Estonians, Hungarians etc.)
- Caucasian Peoples, Kalmyks, Kazakhs
- Tatars
- Baltic Peoples (Latvians, Lithuanians)
- West, South Slavic Peoples (Poles, Czechs, Slovaks, Croats, Serbs, Bulgarians)
- Speakers of Romance Languages
- Speakers of Germanic Languages (Germans, Danes, Swedes, Norwegians)

after : <http://www2bc.edu/~heineman/maps/ethnic.jpg> (1914)
 and Andrees Handatlas 5th edition 1906-1913
<http://www.atlassen.info/atlassen/velhagen/andha05/picslarge/andha1907k031.jpg>

a statistika etnického složení obyvatel Moskvy:

níže vidíte současnou mapu ruských administrativních regionů

.... a jak by mohla v nedaleké budoucnosti vypadat mapa Ruska podle některých prognostiků a předáků podmaněných národů:

... vstanou noví bojovníci aneb islamistické / panturkické hnutí Šedých vlků v Povolží a na Urále sílí:

DOPORUČUJI TAKE MUJ 'CLANEK [PROGNÓZA anebo SCÉNÁŘ PRO KATASTROFICKÉ SCI-FI? !](#)
PRAMENY A ZAJÍMAVÉ ODKAZY:

<http://ferohrabal.blog.cz/1202/nove-rusko-aneb-soumrak-iluzi-a-nadeji>
<http://ferohrabal.blog.cz/1202/pochybny-cinsky-zazrak-aneb-schizofrenni-rise-stredu>
<http://ferohrabal.blog.cz/1007/tajemne-pozadi-antiamerikanismu>
<http://ferohrabal.blog.cz/1111/palestinsky-fasismus>
<http://ferohrabal.blog.cz/1204/poucení-z-reckeho-krizoveho-vyvoje>
<http://ferohrabal.blog.cz/1204/holesovska-vyzva-paskvil-pokryteckych-revolucionaru>

+ ALBUM "Historie komunismu a fasismu v obrazech" na FB:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.383584595014960.92110.100000902690635&type=3&l=a47f9c228b>

(Uvitam sdílení odkazu na Vašem FB-profilu / Webu!)

Separatismus v Rusku ožívá. Vyvolal to sám Kreml:<http://aktualne.centrum.cz/zahranici/evropa/clanek.phtml?id=616122>

[V Rusku se objevilo hnutí za odtržení Sibíře « DIPLOMATIC AFFAIRS](#)

[V elitní tankové brigádě se porvali Rusové a Dagestánci](#)
www.rssmedia.cz/zpravy/ct24-hlavni-zpravy

Proti rezoluci, podle níž by některé činy syrských jednotek mohly být hodnoceny i jako zločiny proti lidskosti, hlasovalo Rusko, Čína, Ekvádor a Kuba (tak, jako obvykle, vždy na straně diktátorů, sabotujíc vždy a všechno).

To se mi líbí Toto se líbí 23 lidem. Budte první mezi svými přáteli.

Komentáře

1 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [Web](#) | 24. dubna 2012 v 9:56 | [Reagovat](#)

Pro různé duševní mrzáky: "Příspěvky" skládající se pouze z jednořádkových vulgarit a nadávek - BUDU AUTOMATICKY MAZAT, jelikož tento prostor slouží k diskuzi, nikoliv k výměně nadávek, k tomu máte hojnost tzv. "diskusních fór" pro idioty na webu!

2 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 11:39 | [Reagovat](#)

Rozlohou 76,000 km² je jen nepatrně menší než Česká republika. Celá Kalmykie má ovšem jen asi 300 000 obyvatel a leží na západ od ústí Volhy do Kaspického moře. Hlavním městem této autonomní republiky Ruské federace je Elista. Kalmykové jsou turkotatarský národ, blíže příbuzný Mongolům. Po staletí byli vyhazováni a utlačováni Rusy. Když v 18. století Rusko tuto oblast obsadilo, zavraždila carská armáda kolem 100 000 Kalmyků. K dalším zvěrstvům pak došlo za druhé světové války, kdy Stalin obvinil Kalmyky z kolaborace s Němci (Kalmykie byla na přelomu let 1942-1943 obsazena wehrmachtem, který sváděl těžké boje u Stalingradu) a „za trest“ deportoval celý národ Kalmyků do Střední Asie. Teprve po Stalinově smrti bylo Kalmykům dovoleno vrátit se zpět do Kalmykie. Většina Kalmyků se dodnes hlásí k víře svých předků - buddhismu, téměř 40 % obyvatelstva Kalmycké republiky však dnes tvoří převážně pravoslavní Rusové.

3 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 11:41 | [Reagovat](#)

Před 67 lety byli krymští Tataři násilně deportováni z Krymu do zemi střední Asie. Behem deportaci zahynuli tisíce lidí, jelikož cesta do Střední Asie trvala dlouho a deportováni cestovali ve vagonech určených pro dobytek v otrepných podmínkách. Ze Střední Asie se krymští Tataři začali navracet zpátky do své vlasti po rozpadu SSSR, kde je však s otevřenou naroucí většinou Ruske obyvatelstvo nečekalo. Krymští Tataři dodnes čekají na navrácení svých majetku - domu a půdy, na uznání svého jazyka a respektování své kultury. Napětí mezi ruským a krymsko tatarským obyvatelstvem je na Krymu dosud znat a je jedním z komplexu příčin nedoresených ekonomických i sociálních problémů regionu.

4 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 11:44 | [Reagovat](#)

O deportaci Čečenců a Ingušů

Jako genocida, kterou se dopustili Turci na Arménech nebo Němci na Židech má i tato deportace, dnes považována některými také za genocidu (podrobněji se tomuto problému budu věnovat dále), vlastní příčinu nebo spíše příčiny. Abychom jim dobře porozuměli, je nutné blíže se seznámit s historií vztahů obou národů k Rusům.

Když začali Rusové v 19. století vážněji pronikat na Kavkaz, domovské území čečenských a ingušských a dalších klanů vyznávajících islám se stalo cílem pravidelných kozáckých nájezdů, a tak musely svádět urputné boje, aby si zachovaly svůj způsob života. Ruští vetřelci zřizovali v podhůřích a nížinách své pevnosti a osady, a tak byli „horalé“ [rusky go'rcy] nuceni stáhnout se výš do hor, odkud proti Rusům podnikali výpady. Mnoho z horalů se připojilo k povstání vedené imámem Šamilem, který v letech 1840-1859 ovládl severní Kavkaz a který tolik fascinoval třeba Lermontova nebo Lva Tolstého. Povstání bylo nakonec poraženo. Dobyvatelem Kavkazu byl ruský generál Jermolov, který o Čečencích řekl: „Není na světě národa záluďnějšího a zlejšího než je tento.“ Jeho socha byla po porážce Šamila vztyčena na jednom z náměstí v Grozném. Potupa národa měla být dovršena.

Skutečné zkoušky však přišly až s bolševickou revolucí, která navzdory proklamacím o osvobození kavkazských národů, přinesla národům Kavkazu další útlak.

Kolektivizace a následně slučování do kolchozů se neobešly bez pálení obilí, vybijení zvířat i zuřivých bojů s policejními a armádními oddíly. Oba národy, podobně jako ostatní kavkazská etnika, musely čelit tzv. "sovětizaci", kdy byly sovětskými orgány tlačeni k přijmutí socialistických norem a institucí.

Sověti Čečencům a Ingušům udělili jistou formu autonomní správy, když vytvořili roku 1921 Horskou autonomní SSR, do níž patřily i jiné severokavzské národy. Již roku 1922 ale Sověti došli k názoru, že bude lepší vytvořit samostatné samosprávné oblasti pro jednotlivé národy, tak vznikla Čečenská autonomní oblast. Později, v roce 1934, vznikla Čečensko-Ingušská republika.

Různé formy odporu však přetrvávaly. Podle Sovětů byla celá oblast zamořena kontrarevolučními živly, které měly podporu mezi místním obyvatelstvem a se kterými musela NKVD bojovat až do začátku druhé světové války.

Druhá světová válka poskytla Stalinovi skvělou příležitost k rozsáhlým deportacím. V zemi zatažené do války a plné chaosu je snadnější provést deportaci nepohodlných národů bez většího zájmu ostatního obyvatelstva.

Už ke konci roku 1943 začaly do malé republiky přijíždět desítky tisíc vojáků NKVD, kteří

sem byli přesunuti z fronty pod záminkou rekonvalescence. Stalin měl však jiný záměr. 23. února 1944 zahájil Lavrentij Berija, velitel tajné policie NKVD, operaci Čečevica. Podle dekretu prezidia Nejvyššího sovětu měla být celá čečenská a ingušská populace deportována do centrální Asie. Jako záminka posloužila Stalinovi kolaborace s nepřítelem [pravdou je, že německá vojska čečenské půdy nedosáhla a míra spolupráce s okupanty nebyla rozhodně větší než u Rusů, Ukrajinců... na dobytých územích]

Rodiny postižených národů měly půl hodiny (někdy více, někdy méně), aby se připravily na transport. Kdo kladl odpor, byl zastřelen. Vojáci NKVD si často počínali velice brutálně.

Dobře zdokumentovaný je případ, který se stal v aulu (horská vesnice) Chajbach. Tam bylo do koňských stájí nahnáno přes 700 žen, dětí a starých lidí. Vojáci pak tyto stáje zapálili a zastřelili každého, kdo se pokusil utéct.

Lidé byli z hromadných shromaždišť nahnáni do dobytčích vagónů bez vhodného oblečení a jídla a aniž by věděli kam jsou transportováni. Během několika dní byli Čečenci a Ingušové bez výjimek odvezeni ze své země. Počet deportovaných osob se zastavil na čísle 496 460.

Asi dvouměsíční cesta v zapečetěných vagónech, které nebyly vybaveny ani základními hygienickými zařízeními, si vyžádala mnoho tisíc mrtvých. Zabíjel především tyfus, mráz, ale i hlad protože deportovaní nedostávali jídlo ani vodu. Čas od času vlaky zastavily, aby se z vagónů vyházela mrvá těla. Nejvíce mrtvých si však vyžádaly podmínky až v místech, kam byli Čečenci a Ingušové deportováni. Kazašské a kyrgyzské orgány nebyly na příjezd stovek tisíc lidí připraveny. Vysídlencům neposkytly ani základní stavební materiály, vhodné ošacení a většinou ani potraviny.

NKVD odhadla počet mrtvých na 100 000. Obecně se však připouští, že následkem deportace zahynula asi polovina lidí. Tedy zhruba 250 000 lidí.

Obecně uvolnění po 20. sjezdu KSSS v roce 1956, kde přednesl svůj tajný projev Nikita Chruščov, se promítlo i do situace vyhnaných národů. Už v roce 1956, i přes zákaz sovětských orgánů, se několik málo tisícovek Čečenců a Ingušů vrátilo do své domoviny. Oficiální povolení pro 17 000 rodin v roce 1957 už odstartovalo ohromnou vlnu navrátilců. Ve svých domovech ale často nacházeli ruské i dagestánské přistěhovalce. Ty buď vyhnali nebo od nich své domy vykoupily. Na konci roku byla obnovena i Čečensko-Ingušská autonomní SSR.

V roce 2004, šedesát let po této události, Evropský parlament přijal usnesení, které toto neštěstí označilo jako genocidu. Z pohledu politiků je takové označení této tragédie nejvyšší možné uznání utrpení obou národů. Ovšem podle historiků se o genocidu v tomto případě nejedná. Neboť pokud přijmeme definici genocidy jako plánované vyvraždění určité etnické, náboženské nebo národní skupiny osob nebo její částí, a jejím cílem je tedy národ či národy fyzicky zlikvidovat tj. vyhladit, musíme připustit, že se Sověti genocidy v tomto případě nedopustili. Neboť neexistují žádná fakta o záměru Stalina Čečence a Inguše fyzicky zlikvidovat. To k čemu došlo, byla etnická čistka, které jsou často doprovázeny násilím, vyřizováním účtů, znásilňováním a zabíjením.

Jak jsem naznačil v první části článku, čečenská společnost je především společností s pevnými klanovými vazbami, které přirozeně staví na první místo rodinné a příbuzenské vztahy a tradice, před těmi vnějšími jež představuje stát a jeho orgány. Především proto se tu totalitní forma vlády setkala s takovým odporem. Stalin si toho byl jako rodák z blízké Gruzie pravděpodobně vědom a rozhodl, že se těchto problematických etnik zbaví. Nechtěl je fyzicky zlikvidovat, ale zničit jejich národní zvyklosti, tradice, jejich povědomí národní příslušnosti a z toho plynoucí hrdost. Ta se měla uprostřed rozsáhlých stepí centrální Asie úplně rozpustit.

Možná, že víc než války vedené lidmi jako Šamil Basayev se ústřední determinantou novodobých čečenských dějin stalo vysídlení z 1944.

Převzato z <http://chechnya.bloguje.cz>

5 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 12:18 | [Reagovat](#)

Genocida a feportace Čerkesů. V horách kolem Soči byly vybity Rusy celé čerkeské vesnice. Na začátku 19. století bylo Čerkesů na severním Kavkaze podle údajů ruské vojenské rozvědky, která pracovala velmi svědomitě, půl druhého milionu - stejně jako v té době Čechů. Rusko-kavkazská válka trvala jak už jsem říkal, do roku 1864, a na začátku 20. století bylo Čerkesů najednou asi jenom dvacet tisíc. To byla opravdová genocida, nejen vyvražďování civilistů, ale genocida národa jako takového. Viděl jsem čerkeské hřbitovy až v Makedonii a v Kosovu. Čerkesové utíkali do Turecka a Turci je usazovali na Balkáně, protože si mysleli, že to budou dobří pohraničníci, zkušení z války proti Rusům. Rusové vybíjeli v Čerkesku celé vesnice. Takových „Lidic“ tam bylo mnoho. Rusové zabíjeli děti, uřezávali Čerkesům hlavy a ruští vojáci je pak prodávali jako suvenýry. Mimochodem o tom má výbornou knihu jeden čerkeský spisovatel a můj kamarád, Nálbij Qujoqua. Ta kniha se jmenuje Černá hora. Nedávno vyšla česky v nakladatelství Dauphin.

V roce 1934 vyšla sovětská encyklopedie, která pravdivě referovala o genocidě Čerkesů carskou mocí. Sovětské prameny z té doby celkem věrně popisují, co tehdy carská armáda dělala na Kavkaze, píše o carském generálovi Veljaminovi, který vždycky říkal o kavkazských národech: „Nestačí

je vojensky potlačit. Musíme jim zničit úrodu, aby vymřely hlady. Jinak bude válka trvala moc dlouho." To, co dělali sami bolševici na Kavkaze a všude, kam se dostali, to byla stará carská politika, se kterou začal Ivan Hrozný. Dalším „vkladem“ Rusů do světové historie pak jsou ovšem transporty obyvatel sem a tam. V carském Rusku a pak v Sovětském svazu docházelo k přesunům celých národů. Stalin říkal jednomu slovinskému politikovi, když měli nějaké národnostní nesnáze: „To je všechno otázka železničních vagonů.“

Po roce 1939 začal Stalin deportovat Kavkazany na Sibiř. Ani ne Kavkazany jako celek, ale jednotlivé národy: Čečeny, Inguše, Karadžajevce, Balchary, pak také třeba krymské Tatary. Jenže ty přesuny byly obrovské, z východu Asie naopak stěhovali na Kavkaz třeba Korejce. V Malé Kabardě jsou třeba celé korejské vesnice. První se stěhovali po Sovětském svazu kozáci, pak židé, Korejci, Číňané. (Citováno podle interview s dr. V.Černým, předním kavkazologem)

Zdroj: https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:BcZQcDFBhsMJ:www.zemepis-vorliceck.estranky.cz/file/113/o-deportaci-cecencu-a-ingusu.doc+deportace+n%C3%A1rod%C5%AF&hl=cs&pid=bl&srcid=ADGEEESgEalbkmlrsRy9PJY9D9udi5s3wTMgcUqaQEulG4DSp-Hbf03gH_9t_ID-vvF1FwqU3jWvNvLynGxgdK8M0dYUtyOijYw2Bjk2S5MMrDB1d6pZ4rE9PD84H7t6Cb-BLOTr_8-H&sig=AHIEtbOkaVuCcJeklepjhwbd1Y4fdXlghw

6 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 12:29 | [Reagovat](#)

TATARSTÁN

Součástí Ruské říše od poloviny 16. století. Kazaň zůstala pro obchod důležitou, ale nevyhnula se degradaci na provinční město, do oblasti pronikla pravoslavná církev a ruské obyvatelstvo. Začala ruská kolonizace a rusifikace, tatarské obyvatelstvo bylo vyhnáno z měst, vytlačováno z úrodných údolí velkých řek a také násilně křtěno. Roku 1593 přikázal car Fjodor I. Ivanovič zničení všech mešit v Kazaňském kraji.

Útlak vůči tatarskému národu se stupňoval, a tak část Tatarů odešla za Ural, další část organizovala četná povstání proti ruské moci. Koncem 19. a začátkem 20. stol. se začalo probouzet národní uvědomění tatarského národa. Po kolapsu ruského impéria roku 1917 a během bolševické revoluce Lenin agitoval mezi muslimy za náboženskou svobodu a naplnění národních zájmů pod vládou komunistů. Tataři využili nepřehledné situace a společně s Baškiry na společném Národním shromáždění vyhlásili 19. listopadu 1917 stát Idel-Ural. Tento stát zahrnoval rozsáhlá a strategická území, rozkládající se na ploše 220 000 km². To se setkalo s prudkým odporem Lenina i Stalina. Aby zabránili tomuto sjednocení, bolševici nejprve 23. března 1919 zformovali Baškirskou autonomní republiku a následně 27. května 1920 Tatarskou autonomní sovětskou socialistickou republiku, uvěznilí představitelé vlády a překreslili hranice ve prospěch ruských územních jednotek (oblastí). Tímto se 75 % tatarské populace ocitlo mimo hranice Tatarstánu. Zajímavostí je, že ještě předtím Tatarstánem prošli českoslovenští legionáři. Někteří z nich se přidali na stranu bolševiků, jako například Jaroslav Hašek, který působil jako komisař Rudé armády ve městě Bugulma, kde se dnes nachází jeho muzeum.

Masové čistky roku 1920 eliminovaly všechny členy tatarské vlády a větší část inteligence. Pravidelné perzekuce Tatarů pokračovaly do Stalinovy smrti, zatímco systematická rusifikace zůstala nezeslabena až do konce Brežněvovy éry. Ekonomické represe a budování průmyslových komplexů typu Magnitogorsk přinutily mnoho Tatarů opustit svoji vlast a jejich místo v Tatarstánu zaujali Rusové, Ukrajinci a další během budování automobilového koncernu Kamaz. Během rozpadu SSSR zesílily snahy Tatarů o úplné osamostatnění, ke kterému však nedošlo.

7 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 12:41 | [Reagovat](#)

BURJATSKÉ OBRODNÉ HNUTÍ

Na počátku 20. století se Burjatia stala součástí Sovětského svazu, jako Burjatsko-Mongolská autonomní sovětská socialistická republika. Po více než dvou letech ruské nadvlády získali Burjaté jakousi samostatnost, i když v teritoriu nové republiky nebyla zahrnuta území Irkutsku a Čity – historicky patřící Burjatům.

Léta Stalinovy vlády patří v Burjatii k nejkrvavějším. Většina umělecké elity národa Burjatů skončila s kulkou v hlavě, nebo se „ztratila“ v komunistických věznicích. Do Burjatii nastěhoval Stalin mnoho Rusů ve snaze naředit Burjatskou krev a potlačit jejich identitu. Používání mongolské abecedy bylo zakázáno a mongolsky se smělo psát jen v azbuce. Většina buddhistických i šamanských staveb a artefaktů byla zničena. Po druhé světové válce snahy o likvidaci mongolské identity Burjatů zesílily. Stalin zakázal veškeré formy Burjatského umění, nesmělo se mluvit o Burjatských velikánech jako byl Čingischán a nová, oficiální historie Burjatů začínala dobou ruského protektorátu. Státní propaganda se snažila navodit dojem, že Burjaté nejsou Mongolové, ale že byli národ podrobený mongolskými feudály. Z bezpečnostních důvodů se Burjatia stala v rámci SSSR zakázanou zónou, do níž byl možný vstup jen se zvláštním povolením.

Po Stalinově smrti se mnoho nezlepšilo. Z názvu republiky bylo vypuštěno slovo „mongolská“ a Mongolština se přestala vyučovat ve školách. I přes silné represe se v Burjatii vzvedla nová vlna umělců a obroditelů. Generace 50. let, která se učila Mongolsky dříve, než byl tento jazyk ve školách zakázán, byla silně prodchnuta myšlenkou pan-mongolismu a národního uvědomění. Až v době glasnosti došlo k jistému uvolnění a Burjatům se například podařilo obnovit slavnost Sagalganu.

Rozpad Sovětského svazu uvolnil hráze svobodnému myšlení, umění a ideji příslušnosti k mongolské národnosti. V Burjatii je velmi silně cítit snaha po návratu ke kořenům, Burjatia prožívá své národní obrození. Sagalgan byl uznán jako státní svátek v rámci republiky, Burjatská vláda obnovila vztahy s Mongolskem a v Ulan Ude byl otevřen mongolský konzulát.

Zdroj: <http://www.bartunek.cz/>

8 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 12:43 | [Reagovat](#)

Doporučuji také:

http://en.wikipedia.org/wiki/Siberian_separatism

<http://oblastnichestvo.lib.tomsk.ru/page.php?id=80>

9 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 13:18 | [Reagovat](#)

TUVA, poslední přírůstek ruského impéria; její území obsadilo carské Rusko v r. 1912 a vytvořilo zde svůj protektorát Urjanchajský kraj. Během občanské války v Rusku kraj střídavě kontrolovala Kolčakova bílá vojska a Rudá armáda. Roku 1921 místní komunisté s podporou sovětského Ruska vyhlásili nezávislou Tuvinskou aratskou republiku. Ta existovala do roku 1944, kdy se stala součástí Sovětského svazu. Byla začleněna do Ruské sovětské federativní socialistické republiky a získala status autonomní oblasti. 10. října 1961 byla autonomní oblast přeměněna na Tuvinskou autonomní sovětskou socialistickou republiku, která existovala do roku 1991, kdy byla reorganizována na Tuvinskou republiku v rámci Ruské

federace.

První ruští kolonisté v Tuvě byli sibiřští křesťané – starověrci.* Jejich hlavním motivem bylo, kromě možností, které nabízela řídká osídlená úrodná země, skrýt se před pronásledováním carskou administrativou. Intenzivnější osídlování začalo roku 1880 a během čtyřiceti let se v Tuvě usadilo více než tisíc křesťanských rodin. Osídlování probíhalo zprvu živelně, později bylo řízeno místní ruskou správou. První ruské vesnice vznikaly na severu Tuvy (Turana a Ujuk), později v Ulug-Chemském a Kaa-Chemském rajonu. V okolí Malého Jeniseje (Kaa-Chem) bylo osídlení nejhustší (dodnes zde žije největší počet starověrců v Tuvě). Po roce 1911 se kolonisté usazovali i v ostatních oblastech Tuvy.

V roce 1924 působilo v Tuvě 110 soukromých firem (čínských, korejských a ruských), po roce 1930 zde zbyla pouze sovětská firma Sovsibvneštorg. Po roce 1930 byl také zkonfiskován majetek klášterů a šlechticů. Bylo zničeno všech 22 chüree (klášterů), lamové byli perzekuováni. Šamani, kterých dle soupisu z roku 1931 bylo 725, se museli oficiálně zřici své činnosti.

Když po rozpadu Sovětského svazu zesílila tendence sovětských autonomních republik a národnostních okruhů osamostatnit se a dosáhnout ekonomické soběstačnosti, začali Tuvinci znovu objevovat své kořeny a křísit potlačovanou tradici. Jejich národní obrození ukázalo význam původní víry – šamanismu.

„Národní obrození“ u Tuvinců bylo podpořeno zejména velkým zájmem západních evropských zemí a USA v podobě určitého druhu duchovních, kteří se vypravili do „neprobádaných území“ Sibíře, aby zde našli své duchovní učitele. Tato poptávka po duchovnu velmi podpořila pátrání Tuvinců po jejich vlastní ztracené duši. Došlo ke zvláštní symbióze: Tuvinci objevují svůj význam díky zájmu světa a přichází z „civilizovaných“ zemí nacházejí své kořeny pomocí kultury, která se nevymkla z lůna přírody, neboť je nadále do něj zasazena.

Přestože je Tuva autonomní republikou náležící Rusku, je to ve skutečnosti svět sám pro sebe. Po upevnění autonomie a krátkodobém zeslabení vlivu Ruska, které následovalo po převratu, začaly vznikat nejrůznější duchovní organizace či centra (šamanská a lamaistická) s cílem podpořit a rozvinout vše tuvinské, co se zachovalo. Počátkem 90. let se z Tuvy odstěhovalo velké množství ruských rodin, jimž tuvinské okolí začalo dávat najevo, že „Tuva je tuvinská, a proto v ní mají žít jen Tuvinci“.

Zdroje:

<http://www.lideazeme.cz/clanek/samanska-konjunktura>

<http://www.frantisekpavlik.estranky.cz/clanky/nastin-dejin-tuvy.html>

10 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 24. června 2012 v 13:31 | [Reagovat](#)

Po vítězství "lidové revoluce" v Tuvě roku 1929 nastal radikální obrat. Začalo období téměř totální likvidace tradičního náboženství ve všech jeho rovinách. Pod záminkou pokroku byl zkonfiskován majetek klášterů, náboženské předměty byly zabavovány a ničeny, jen malá část se jich dostala do muzeí. Kláštery byly srovnány se zemí.

V roce 1929 bylo v Tuvě 25 chüree a v nich 4813 lamů, v roce 1937 zbylo pouze 5 chüree a 67 lamů.

Lamové byli vězněni, někteří zastřeleni. Šamanům, kteří patřili spíše k chudším vrstvám obyvatelstva a neměli ani velkou šanci být opozicí politické moci, byla „jen“ znemožněna účast ve volbách a zakázáno provádění obřadů, jejich rituální „rekvizity“ byly zabaveny. Někteří šamani byli donuceni odejít do exilu.

V období 1940–1990 nebyl v Tuvě žádný klášter, žádný šaman nebo lama legálně provozující svou činnost. Mnohé náboženské tradice byly zapomenuty. Elementy některých šamanských prvků (kult šamanského stromu, aržaanů) byly zachovány, někteří šamani dál provozovali svoji činnost, ale již bez tradičních atributů (buben...).

V Burjatsku byla obnova buddhismu zahájena v roce 1946, kdy v Ulan-Ude proběhl první poválečný sněm sovětských buddhistů. Zúčastnili se ho též zástupci z Tuvy.

V 70.-80. letech bylo území Tuvy systematicky zkoumáno v rámci projektu „Souhrn památníků minulosti a kultury“, při kterém byly např. v roce 1983 odkryty ruiny Věrchně-Čadanského chüree.

V roce 1929 byl v Tuvě postaven pravoslavný chrám (Saint Innokenty v Turanu?), který byl rekonstruován v roce 1946.

3.4. OBNOVA NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA PO ROCE 1990

Obnova náboženského života začala zvolna na počátku 90.let.

Ve dnech 8.-11. října 1990 proběhl v Ulan-Ude 10. všesovětský sjezd buddhistů, kterého se zúčastnili též zástupci sanghy z Tuvy.

Chrám v Kyzyl-dagu (Köp-Söök chüree)

První chrám nové doby se začal stavět v červnu 1990 ve vesnici Kyzyl-Dag (Baj-Tajga kožuun), posvěcen byl 27.11.1990 čtyřidevadesátiletým lamou Č. D.-N. Kuularem. Peníze na jeho stavbu sehnali místní kamenofezači, kteří také dodali do modlitebního sálu některé sochy a užívají jednu jeho část jako školu.

V červenci 1991 zde byl slaven svátek buddhy Maitréji, k vykonání obřadů byli pozváni lama Sotpa Kužuget z Kara-Cholu a lama Kuular Orus z Bajan-Tala.

V květnu 1991 bylo v Tuvě zaregistrováno první buddhistické sdružení (ob'ediněnije) – Buddhistická společnost (obščestvo) Tuvy Aldyn Bogda (Zlatý Buddha) se sídlem v Kyzylu. V červenci téhož roku byla zaregistrována Čadanská buddhistická společnost, v únoru 1992 Erzinská buddhistická společnost.

14. tibetský dalajlama Tändzin Gjamcho navštívil Tuvu a ostatní buddhistické oblasti SNS na podzim roku 1992. Opět byly navázány přerušené vztahy, buddhismus se nyní v Tuvě rozvíjí za podpory tibetských buddhistů. První skupina pěti mladých Tuvanů odešla v roce 1997 studovat do jihoindického kláštera Dápung, do jeho „fakulty“ (tib. grva cchang) Gomang.

Marina Monguš uvádí, že v roce 1999 byly v Kyzylu postaveny dva buddhistické chrámy, k jejich otevření byl pozván 9. bogdgegén. V roce 1999 bylo v různých oblastech Tuvy celkem 7 malých chrámů (z toho 4 v Kyzylu) a 5 dočasných modliteben (jurty?).

Poněkud odlišné údaje udává Sajana Namsarevová: „S podporou věřících bylo vybudováno 17 buddhistických duganů (modliteben) a jeden buddhistický klášter. V Tuvě je celkem 44 mnichů (lamů a noviců) ve věku od 14 do 35 let.“ Na (zakládajícím?) sněmu tuvských buddhistů v roce 1997 se rozhodlo o vytvoření samostatného koordinačního centra pro rozvoj buddhismu v Tuvě a o ustanovení úřadu kambylamy.

V září 2001 se započalo s obnovou Věrchně-Čadanského chüree. Hlavní architektkou je Villja Emeljanovna Chaslavská. Před započátkem stavby navštívili ruiny představitelů tuvských buddhistů v čele s kambylamou Dolaanem Kuularem.

Po srpnu 1991 „obživil“ také šamanismus. Šamani mohli vystoupit ze skrytu, veřejně provádět rituály s patřičnými atributy...

Toto oživení je spjata zejména s postavou prof. Kenin-Lopsana, který po padesát let (?) zaznamenával šamanské algyše, popisy obřadů atd. Kenin-Lopsan působí v muzeu Aldyn-Maadyr, zasloužil se o založení společnosti tuvských šamanů Dügür (buben). V roce 1993 se v Kyzylu uskutečnil první „vědecko-praktický“ seminář „šamanovědců“ a šamanů za účasti členů Nadace šamanských výzkumů (The Foundation for Shamanic Studies) z Evropy a Severní Ameriky. Podobné letní „šamanské školy“ pořádá i společnost Tos deer (9. nebe). Praktický zájem o šamanismus z evropských a

severoamerických kruhů pěstujících novou religiozitu podporuje takové aktivity...

V roce 1998 bylo v Tuvě registrováno 32 náboženských organizací. 16 buddhistických společností, 3 šamanské organizace sjednocující 250 šamanů a kongregace starověrců, baptistů, protestantů...

Status tradičního náboženství (a tedy i podporu programu „Plán budoucího rozvoje tradičních náboženství lidu republiky Tuva“) má pravoslavná církev, buddhismus a šamanismus.

Údaje o počtu těch, kteří se hlásí k jednotlivým náboženstvím, se liší. Marina Monguš uvádí údaje převzaté od Olgy Chomušku, dle kterých 52% Tuvanů preferuje buddhismus a 19% (nebo 10%? - údaj není přesně čitelný, číslice 9 a 0 jsou zapsány přes sebe) šamanismus.

Statistika "World Evangelization Research Center" uvádí 33% buddhistů, 30% vyznavačů „etnického náboženství“, 33% nábožensky indiferentních, 1,5% křesťanů.

Vládní stránky Republiky Tuva hovoří v první řadě o šamanismu, buddhismus jmenují jako druhé oficiální náboženství, pravoslavný chrám v Kyzylu prý navštěvuje pouze 20(!) Tuvanů (počet ostatních národností neuvádí). Dále jmenují starověrce, kteří žijí uzavřeně a jen minimálně se stýkají s vnějším světem. Zhruba 900 Tuvanů (tj. 0,43%) je prý příslušníky nových křesťanských náboženských společností, které začaly své misie v Tuvě v 90. letech (Svědkové Jehovovi, letniční církve, baptisté ...).

Dle údajů ministerstva spravedlnosti Ruské federace bylo v Tuvě v prosinci 2000 registrováno 47 náboženských sdružení.

11 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 3. července 2012 v 20:13 | [Reagovat](#)

JAKUTSKO / REPUBLIKA SACHA

Roku 1917 se projevil i v JAKUTSKU snahy o „národní obrození“ v kultuře i politickou autonomii. O rok později se však v Jakutsku objevili bolševici. Až do roku 1926 se stalo území Jakutů dějištěm občanské války. Bělogvardějci, socialisté – eserové – i jakutští nacio-nalisté bojovali proti bolševikům i mezi sebou navzájem. Byla to krutá doba, již velmi trpělo civilní obyvatelstvo. Podrobně, byť z bolševického pohledu, ji líčí román Jarní čas autora Amma Aččygyji.

Nástup stalinismu roku 1929 znamenal pro Jakuty nejtěžší období jejich historie. Dokončení kolektivizace rozložilo rodové zřízení a poškodilo pastevece. Přesto většina obyvatel zůstala ušetřena fyzického pronásledování. Hůře dopadli příslušníci inteligence. Čistkám 30. let padli za oběť i jakutští vědci, např. G. Xenofontov a P. Slepcev-Ojunsij. Na venkově docházelo k pronásledování šamanismu. Mnoho šamanů bylo zastřeleno či uvězněno. Po r. 1957 došlo i v Jakutsku k rehabilitacím obětí čistek a k jistému zvýšení životní úrovně.

Teprve roku 1992 však byla Republika Sacha přiznána politická i ekonomická autonomie a nastal čas pro, mnohdy klopotnou, obnovu tradiční kultury.

(Autor Ondřej Pivoda, MU Brno)

12 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 7. července 2012 v 10:29 | [Reagovat](#)

... vstanou noví bojovníci aneb islamistické / panturkické hnutí Šedých vlků v Povolží a na Urale sílí: <http://www.facebook.com/media/set/?set=a.364397880266965.88412.100000902690635&type=3#!/photo.php?fbid=447132328660186&set=a.364397880266965.88412.100000902690635&type=1&theater>

13 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [E-mail](#) | [Web](#) | 7. července 2012 v 10:31 | [Reagovat](#)

BAŠKORTOSÁN / IDEL

TRANSITIONS ONLINE: CENTRAL ASIA: Bashkortostan Seeks Sovereignty Step by Step
by VLADIMIR TODRES
12 May 1995

WHEN ONE RUSSIAN republic tried to proclaim its independence, it was brutally suppressed by the Russian army. But another republic has slowly been moving further and further away from Moscow's control - with Moscow's blessing. Bashkortostan has managed to increase its autonomy incrementally, setting a pattern for other republics. The driving force behind the republic's newfound self-rule, President Murtaza Rakhimov, has gained local control over the economy by consolidating political authority.

On 5 March, the local elite, loyal to Rakhimov, triumphantly swept the elections to the local legislature. While they did not form a political party, many of those who had held office during the communist era managed to preserve their power and consolidate economic control in the region by allying with Rakhimov. In effect, they formed a "party of power," as the local press dubbed it. Almost 60 percent of registered voters (in rural areas up to 80 percent) cast ballots, most of them for candidates backed by the president - which included nearly all the heads of local administrations, who were directly subordinate to him. Every administrative chief who ran won a seat. Heading a government packed with his loyal followers, Rakhimov has achieved the total control over the region that he has been working toward for years.

The "race for sovereignty" is well under way, as many regions of the Russian Federation pry their local governments from Moscow's loosening grip. Along with Tatarstan and Yakutia, Bashkortostan is widely regarded as one of the front-runners. The demand for self-rule - which is the same in almost all 88 regions of the federation, ethnic Russian territories and autonomous republics alike - is grounded not in ethnic separatism, but in economics. In most cases, the goal is control over natural resources and taxation, not absolute sovereignty. Since it lacks any significant Bashkir national movement to complicate the issue, Bashkortostan provides the clearest example of the sovereignty race's true essence: through political means, the local elite try to wrest control over the economy from Moscow.

After the Soviet Union collapsed, Russia's central government structure began crumbling as well. Regional authorities started to assume jurisdiction over local affairs. Those local bosses prefer to portray separatist motives as coming from the people, citing "resentment against the decades of economic exploitation that Moscow imposed on the other territories."² As Vyacheslav Novikov, one of the most devoted Siberian region-alists and former head of the Krasnoyarsk regional council, put it: "The local people want us, their local leaders, to defend their interests."³

However, the diffusion of power plays directly into the hands of the local elite, who are almost uniformly former members of the communist nomenklatura. More often than not, they resist real liberalization and economic reform.⁴ Those in Bashkortostan are no exception.

Control over natural resources, large-scale division of property in the course of privatization, allocation of hard-currency income from foreign trade (especially trade in raw materials), and distribution of taxes between the center and a region (a common squabble in a federal state) - all are high-stakes issues in Russia's new gamble with delegation of power. Bashkortostan has succeeded significantly in many aspects of this fight. The local elite, led by Rakhimov, understandably want to shield their achievements from any possible encroachment by Moscow or domestic opposition.

© Transitions Online 2012. All rights reserved. ISSN 1214-1615

Published by Transitions o.s.,

[14 Fero Richard HRABAL-KRONDAK](#) | [E-mail](#) | [Web](#) | 7. července 2012 v 10:33 | [Reagovat](#)

DECADES OF SHAM AUTONOMY

Since its creation in March 1919, the Bashkir autonomous republic has never been in a position to bargain with Moscow on behalf of the Bashkir people. A significant number of Bashkirs remain outside the arbitrarily drawn borders, and despite the republic's name, Bashkirs make up only its third-largest group. In 1989, Bashkortostan's population of over 3 million was 22 percent Bashkir, 28 percent Tatar, and 39 percent Russian.

The Tatar and Bashkir peoples are closely related: their languages are very similar, both are Turkic Muslims, and both are descended from nomadic tribes. Despite (or perhaps because of) these similarities, relations between the two have always been tense, though seldom openly hostile. Tatars, who gave up nomadism earlier and tend to be better educated, have often been condescending toward Bashkirs. Bashkirs, meanwhile, felt that their own culture was being marginalized. Still, no strong ethnic pride movement arose among them; their move toward self-rule was political and economic in nature, not ethnic-nationalist.

The Tatar-Bashkir Soviet Republic, created in March 1918, did not survive long. Notably, it was the Bashkirs who pressed for a separate republic and forged ahead to set it up within what was then the Russian Federation. The Tatars got a republic of their own more than a year later, in May 1920. Tatar activists in Bashkortostan and Tatarstan have repeatedly alleged that under Soviet rule, the leadership of the Bashkir republic inflated the count of Bashkirs (which, according to the Tatars, amounted to a mere 17 percent) by forcing about 150,000 Tatars to register as Bashkirs.

However, the status of "autonomous republic," the most independence possible for a Soviet region, did not prevent Bashkortostan (then Bashkiria) from being almost completely controlled by Moscow during the Soviet era. The republic is strategically positioned along industrial routes to and from Siberia, with a number of railroad lines and gas pipelines passing through it. Although comparatively widely industrialized, it was heavily dependent on Russia. Soviet policy so intertwined the regional economies that independent functioning was rendered almost impossible. For example, Bashkortostan, famous for its many oil-refining plants, has no significant oil resources itself but refines oil from Siberia and neighboring Tatarstan. Even with more autonomy for the republic, the Russian economy is caught in a nonpayment crisis that renders each region permanently beholden to several others and often reduces them to bartering for services.

1 Radio Svoboda, 7 March 1995.

2 Karen Dawisha and Bruce Parrot, *Russia and the New States of Eurasia: The Politics of Upheaval* (Cambridge University Press, 1994).

3 Author's interview with Novikov, *Segodnya*, 25 May 1993.

4 See, for example, Philip Hanson. "The Center Versus the Periphery in Russian Economic Policy," RFE/RL Research Report, 29 April 1994; and Philip Hanson, "Local Power and Market Reform in Russia," *Communist Studies and Economic Transformation*, no. 1, 1993.

IN TATAR FOOTSTEPS

Bashkortostan's quest for self-rule was launched by Rakhimov, who became chairman of the Supreme Soviet of Bashkortostan in 1990 and was elected president of the republic in December 1993. The 61-year-old leader, formerly chief manager of one of Bashkortostan's largest refineries and a high-ranking member of the Communist Party right up until it was banned in 1991, proved to be a determined but careful politician. Instead of openly challenging Moscow, he preferred to let Tatarstan hew its way to autonomy first. Having learned from his neighbor's experience, he could then follow suit.

The Supreme Soviet in the Bashkir capital of Ufa adopted a "declaration of sovereignty" in October 1990, 40 days after Tatarstan, and changed the official name of the republic from the russified "Bashkiria" to "Bashkortostan." But the effects of other specific points of the declaration remained uncertain. Bashkortostan never joined the battle over the extent to which it was a subject of the Russian Federation - a battle Tatarstan launched with Moscow as early as 1990. In March 1992, Bashkortostan signed the Federation Treaty between the Russian Federation and all its regions except Tatarstan, Ingushetia, and Chechnya. (Chechnya proclaimed complete independence in 1991 and did not even consider participating.) The treaty was expected to establish clear "rules of the game" between the center and the regions. But the rules were vague and have never been implemented.⁵ Instead, several Russian republics have negotiated private agreements with Moscow on taxation and distribution of resources, with the result that some republics have more effective autonomy than others.

Bashkortostan signed the treaty only after it quietly agreed with the Kremlin on the addition of a protocol that significantly extended Bashkir rule over economic matters, such as control of natural resources and tax collection. Tatarstan had been campaigning for a special bilateral treaty with the Russian Federation, and the Bashkir parliament took the opportunity of an April 1993 nationwide vote of confidence in Russian President Boris Yeltsin to add a question about a similar treaty. An overwhelming 75.5 percent of Bashkortostan voters were in favor.

Some observers suggested that the question of a separate treaty was the real reason Ufa urged citizens to come to the poll. (Tatarstan's authorities were largely indifferent to the confidence vote; the republic saw a turnout of less than 20 percent.)⁶ Meanwhile, the republic switched to the one-channel system of tax collection - rather than turning over a given percentage of each tax to the federal government, Bashkortostan collected all monies for itself and allotted a small portion of the total to Moscow. At the same time, Bashkortostan limited its payments to and receipts from the federal budget to a bare minimum.⁷ Because of the financial crisis in Russia, Moscow could not meet its institutional obligations, such as funding for federal schools, universities, and military plants. The Bashkir government made up the shortfall itself.

During the summer, Rakhimov's authority among regional leaders (whom Yeltsin had depended on in his fight with the Supreme Soviet) became evident. In September 1993, the parliament in Ufa refused to recognize Yeltsin's decree dissolving the Supreme Soviet. Similarly, when the

president issued a decree dissolving the local parliaments a few months later, Bashkortostan refused to obey - and received no censure from Moscow.

Kazanskie vedomosti, 20 February 1995; Segodnya, 23 February 1995.

[15 Fero Richard HRABAL-KRONDAK](#) | [E-mail](#) | [Web](#) | 7. července 2012 v 10:33 | [Reagovat](#)

In December 1993, Bashkortostan's still-functioning parliament adopted a new constitution that declared the republic a "sovereign state" and all its natural resources the exclusive "property of the multiethnic people of Bashkortostan." The timing was perfect. Just two weeks before, the communists and Vladimir Zhirinovskiy's party had stunned Yeltsin's administration with their strong showings in the Russian elections. Preoccupied with the necessity of reshuffling the Russian government, Yeltsin failed to react sharply to Bashkortostan's actions.

Tatarstan and the Russian Federation signed a bilateral treaty in February 1994, setting an important precedent for other republics. Bashkortostan was next. After three months of strenuous negotiations, mostly over taxes,⁸ the two parties finally agreed on the text and signed the treaty on 3 August. After the ceremony, a satisfied sigh escaped Rakhimov as he said, "In the end, we got even more power away from Moscow than Tatarstan did."⁹

ENOUGH FOR NOW

Rakhimov stressed that the bilateral treaty "included practically all the points in the additional protocol to the federal treaty." Six months later, Mikhail Bugera, head of the parliamentary economic commission, pronounced: "We have attained as much sovereignty as we can now handle."¹⁰ As time has shown, Ufa does in fact have reason to feel satisfied. The treaty and its subsequent addenda take precedence whenever the Russian constitution and the Bashkir constitution are at odds.

The treaty confirmed that Bashkortostan's natural resources are the property of the republic, which possesses the exclusive right to administer them. In addition, Bashkortostan managed to obtain control over all oil-refining and petrochemical facilities on its territory, as well as some other plants. For its part, Moscow retained control of strategically important but economically hopeless military and coal enterprises.

The economic rewards of the new system have been generally favorable for Bashkortostan, which gets to keep more tax revenue and has more control over spending it. True, industrial production decreased 20 percent in 1994, and the head of the Economics Institute in Ufa, Khamid Gizatullin, blamed "politics," saying, "Perm and Chelyabinsk now get contracts that used to be ours. Moscow prefers regions without 'separatist' intentions."¹¹ But the declining output of military-industrial factories contributed significantly to the drop. Now that sector, which was always heavily subsidized and never profitable, is entirely Moscow's problem.

—
5 A series of the author's articles from 1992-1994 in Nezavisimaya gazeta and Segodnya; Elizabeth Teague, "Russia and Tatarstan Sign Power-Sharing Treaty," RFE/RL Research Report, 8 April 1994; and Ann Sheehy, "Russia's Republics: A Threat to Its Territorial Integrity?" RFE/RL Research Report, 14 May 1993.

6 Segodnya, 27 April 1993.

7 Segodnya, 16 June 1993.

8 Segodnya, 14 May, 31 May, 24 June 1994.

9 Segodnya, 4 August 1994.

10 Author's interview with Bugera, December 1994. See also Segodnya, 1 February 1995.

11 Author's interview with Gizatullin, January 1995. See also Bankovskiy vestnik, no. 3(56), 1994.

With the new treaty in place, Bashkortostan abandoned the one-channel scheme of tax collection. When, as is common throughout Russia, taxpayers generally avoid paying any taxes at all, the scheme works well for political blackmailing and bribery, but its economic advantages are dubious at best. Officials in Ufa confessed that they managed to collect "at best only 70 percent of the expected amount."

The republic now takes in, besides its own local taxes, two-thirds of the tax on profits and 25 percent of the value-added tax collected on its territory. Moscow keeps the remaining tax on profits and the rest of the VAT, as well as the customs duties from foreign trade. Since the republic is now entitled to conduct its own foreign policy and foreign trade as long as they do not conflict with the federal constitution or the treaty, the issue of customs duties may spark future quarrels with the Kremlin.

The local authorities insist that Bashkortostan receives no subsidies from Moscow. Its 1995 budget listed more than a dozen income sources, none of them from the federation. On the other hand, having refused to pay taxes in the past, the republic piled up a 1.5 trillion ruble debt to the federal government. Bashkortostan insists that the debt has been more than covered, because many local institutions that were entitled to federal financing did not receive it for years and were supported by local funds. In any event, the dispute is unlikely to become particularly contentious; the sum is too small to make an argument with a recently appeased republic that is worthwhile to Moscow.

A further benefit of the treaty is Bashkortostan's inheritance of Russian Federation assets. In addition to its share of the federal hard-currency reserves, Bashkortostan has a share in the federal gold treasury. Its national bank has been granted the right to use its share in the treasury as an investment guarantee when negotiating with other countries.

CONSOLIDATING POWER

Speaking in Bashkortostan's parliament in August 1994, Rakhimov said the new bilateral treaty confirmed the "sovereignty of the republic, which exercises on its territory all powers not specifically delegated [to Moscow]."¹³ The treaty defined Bashkortostan as a "sovereign state incorporated into the Russian Federation" and recognized the existence of "Bashkir citizenship" - something Moscow had been reluctant to agree to. According to Rakhimov, it was a clear bargain: Moscow "recognized the constitution of Bashkortostan" and Ufa "understood that the Russian constitution was adopted nationwide, even though Bashkortostan's voters did not approve it."¹⁴ The treaty superseded all discrepancies in the constitutions, so the two sides agreed not to trouble each other with "questions of legitimacy."

Rakhimov has now effected nearly total control over the local elite - especially after having defeated in the December 1993 presidential elections his only rival, Rafis Kadyrov, head of the Vostok bank. Last April, he created a security council and appointed Viktor Antipin, ex-deputy chief of the

regional KGB, as its chairman. The council, never mentioned in the republic's constitution, includes the prime minister, the heads of the supreme and arbitrage courts, and "key ministers," including the justice and interior ministers. The new structure, which bears an almost uncanny resemblance to the one created by Yeltsin, was officially intended to "implement the economic sovereignty of Bashkortostan."¹⁵

Prime Minister Anatoly Kopsov, long considered Rakhimov's closest rival, was fired by parliament at Rakhimov's instigation shortly after the creation of the security council. In the government-controlled press, Kopsov was widely accused of corruption, although no formal charges were brought. The Federation Council (the upper house of Russia's parliament) adopted a special resolution noting that the accusations had never been proved¹⁶ but failed to provoke a reaction from Ufa.

Meanwhile, the entire executive hierarchy was subjected to Rakhimov's "house cleaning" as he dismissed one mayor after another. Only several cases - those involving the mayors of the republic's largest cities: Ufa, Sterlitamak, Blagoveshchensk, and Neftekamsk - became public scandals. However, coverage of the affairs was limited. Opposition media in the republic are extremely weak, especially since the most influential of them, *Ekonomika i my*, went under. The paper had been financed by Rakhimov's rival, Kadyrov. According to journalists, it experienced continuous pressure from the authorities from the moment it began voicing opposition views. When Bashkortostan state printers refused to publish it, it had to use printers in the neighboring Sverdlovsk region, and finally, after being evicted from its editorial offices, it closed down "due to economic reasons."¹⁷

Local opposition leaders accuse Rakhimov of creating a "new oligarchy"¹⁷ often adding that this simply means "bashkirization." However, observers say that loyalty definitely played a more important role in the purge than did ethnic origin. For example, new Prime Minister Rim Bakiev, though an ethnic Bashkir, is thoroughly Russified; he cannot even speak the Bashkir language. The former head of a state-run farm, Bakiev was plucked from obscurity by the president and is expected to remain loyal to him.

The power of "Rakhimov's team" has been consolidated by the recent parliamentary elections. According to the election law adopted in October 1994, only one-third of the deputies were elected in the cities (where approximately 70 percent of the population lives) and two-thirds in the villages, which are traditionally more obedient to the authorities. Electoral districts in Bashkortostan have never been based on population, so if the gerrymandering did little to promote democracy, at least it was nothing new.

The deputies themselves are familiar faces. A special parliamentary decision allowed deputies to serve simultaneously in the parliament and the executive branch and required that candidates collect the signatures of 5 percent of the voters in their district in order to register. A few independent candidates reportedly managed to get through the registration process - only to be denied state funding.¹⁸

For the time being, Rakhimov has secured political stability of the region he led to economic autonomy. The benefits of Bashkortostan's resources will now be reaped by a local oligarchy, rather than a federal one.

Kazanskie vedomosti, 20 February 1995; Segodnya, 23 February 1995.

[16 Fero Richard HRABAL-KRONDAK](#) | [E-mail](#) | [Web](#) | 9. července 2012 v 19:42 | [Reagovat](#)

Sibiřský separatismus:

День Сибири в ЖЖ

В социальных сетях довольно большое распространение получило в последнее время образование сообществ по «сибирской теме». Так, в «Живом журнале» сообщество [real_siberian](#) («настоящий сибиряк») в прошлом году очень активно продвигало тренд «национальность – сибиряк», приурочив ее к проведению в 2010 году всероссийской переписи населения. В текущем году на страницах «Живого журнала» усиленно муссировалась тема проведения 17 июля Дня Сибири, связанного с провозглашением в 1918 г. Декларации Временного сибирского правительства о государственной самостоятельности Сибири. Тогда было создано независимое сибирское государство во главе которого стояла Сибирская Директория (Совет министров Временного сибирского правительства). Оно просуществовало около четырех месяцев (июль – ноябрь 1918 г.).

Идея самостоятельности Сибири впервые возникла почти полтора столетия назад, когда выпускники Петербургского университета (ставшие впоследствии знаменитыми издателями и исследователями Сибири) Григорий Потанин и Николай Ядринцев выступили с двумя политическими прокламациями – «Сибирским патриотам» и «Патриотам Сибири», в которых молодые сибирские «сепаратисты» выступили (впервые в истории России) против «колониального положения» Сибири. Они заявили, что Сибирь должна развиваться самостоятельно, а живущие в этом краю люди имеют полное право пользоваться сибирскими природными богатствами.

Весной 1918 г. Сибирская армия начала освобождать Сибирь от большевиков, и уже в апреле вся ее территория была очищена от большевистской власти.

4 июля Временное Сибирское правительство провозгласило создание независимого государства на большей части территории Сибири, но просуществовало оно ровно 4 месяца и 4 ноября 1918 г. власть перешла к Временному всероссийскому правительству.

В постсоветской России вопрос «сибирской независимости» поднимался несколько раз. Последнее политическое обострение было связано с губернатором Красноярского края Александром Лебедем, бывшим командующим 14-ой армией в Приднестровье и бывшим председателем СБ России «с особыми полномочиями». Когда в апреле 2002 г. он погиб в авиакатастрофе, номенклатурные «сибирские сепаратисты» на местах очень быстро усвоили этот «урок», и с того времени на всех заседаниях по вопросам «Сибирского соглашения» уделяют внимание только экономике.

Таким образом, сибирская тема снова ушла «в подполье», а единственной площадкой, где сегодня она активно обсуждается, являются социальные сети, и в первую очередь «Живой журнал».

[17 Fero Richard HRABAL-KRONDAK](#) | [E-mail](#) | [Web](#) | 9. července 2012 v 19:46 | [Reagovat](#)

Ннуті за Незавісlost SIBIŘE:

Это вторая часть Программы ОАС, представленной для ознакомления представителям власти и общества.

Она касается народного хозяйства Сибири

Экономика – это система обеспечения материальных потребностей общества. Задачи экономике ставит политика, которая, в свою очередь, формируется этикой – господствующими в данном обществе представлениями «что такое хорошо, и что такое плохо».

Из этого, между прочим, следуют некоторые важные принципы.

Первое: экономическая система должна быть своя, особенная в каждой цивилизации. Поскольку цивилизационная система формируется только в конкретной географической среде, в конкретных условиях, то и экономическая система должна исходить из этих условий.

Второе: поскольку географические условия Сибири разительно отличаются как от Европы и Северной Америки, так и от Восточной Азии, то и экономическая система не может повторять ни западные либеральные модели, ни восточно-азиатские.

Третье: опять-таки географически Сибирь – это Северная Азия, и основные связи наши будут с азиатскими соседями – Монголией, Китаем, Кореей, Японией, Казахстаном, Туркестаном. То есть первоочередная задача – обеспечить совместимость нашей экономики именно с этими соседями – как в позитивном (получение наибольших преимуществ), так и в негативном (защита от неблагоприятных воздействий) смыслах.

Исходя из этого и стоит рассматривать те принципы, на которых придется выстраивать нашу систему хозяйства.

...

Что такое экономика? Это не нормы прибыли и не индексы биржевых торгов. Повторяем: экономика – это система обеспечения материальных потребностей общества, система производства материальных ценностей и их распределения.

Среди материальных потребностей общества есть еще и потребность в труде. Она может не осознаваться на уровне каждого отдельного человека. Но обществу необходимо, чтобы люди имели работу, причем – работу достойную, и с достойным вознаграждением за труд.

Это важно помнить.

...

Каковы очевидные особенности, кардинально отличающие Сибирь от любой другой страны?

Первое – это ее исключительная континентальность.

По всем параметрам Сибирь (за исключением очень небольших районов на Дальнем Востоке) Сибирь является не просто континентальной, но ультраконтинентальной страной (производственные, культурные, вообще цивилизационные центры отстоят от ближайших морей на тысячу и более километров). В мире больше нет ни одного центра цивилизации с такими показателями – все остальные цивилизации, напротив, пристроились по берегам теплых, тропических или субтропических, но во всяком случае незамерзающих морей.

У Сибири нет таких «отдушин».

Следовательно, всякий товар, вывозимый из Сибири на экспорт, всякий товар, приобретаемый Сибирью по импорту, будет облагаться «транспортной рентой», несравнимо более высокой, чем в любой другой стране обитаемого мира.

Это требует особых подходов в построении экономической системы Сибири.

Другой неизбежной проблемой является климатическая. Сибирь – самое холодное место обитаемого мира. Здесь самые продолжительные зимы с самыми низкими температурами. Это требует больших затрат на капитальное строительство и на обогрев жилья и производственных помещений. Все это также увеличивает затраты на любое производство, а значит – увеличивает себестоимость любой производимой в Сибири продукции.

...

Два этих фактора неизбежны, их не ликвидировать никакими политическими решениями. Они делают экономику Сибири неконкурентоспособной в мировом масштабе в стратегическом смысле.

Следовательно, сценарии «включения в мировое разделение труда» для Сибири непригодны. А ведь это – основной пункт как либеральных, так и «государственнических» экономических моделей. Все они, придуманные в теплых странах Европы и Америки, пусть и успешные для тех стран, совершенно не годятся для Сибири. Их применение здесь ведет к деиндустриализации, к замиранию производства – и не только высокотехнологичного, но и самого примитивного, даже добычи сырья.

Что мы наглядно видим на протяжении последних 20 лет.

За это время Сибирь, ранее обеспечивавшая себя почти полностью продовольствием, стала более чем наполовину зависеть от импорта основных продуктов питания. В каждом регионе Сибири прекратили существование десятки заводов – в первую очередь высокотехнологичных: машиностроительных, приборостроительных, химических. Почти исчезла ранее развитая легкая промышленность, и Сибирь одевается в импортную одежду.

Такая схема построения экономики неизбежно ведет к сокращению населения, к оттоку квалифицированных работников и, в скорой перспективе, к прекращению здесь осознанной человеческой жизни. Таким образом, создание дееспособной Сибирской экономики есть не просто вопрос эффективности, но вопрос простого выживания.

...

zdroj: <http://kuula.livejournal.com/29782.html>[18 Fero Richard HRABAL-KRONDAK](#) | [E-mail](#) | [Web](#) | 9. července 2012 v 19:47 | [Reagovat](#)

Hnutí za Nezávislost SIBIŘE (2):

...

Все эти принципы требуют особой организации экономического сообщества.

Вопрос первый – вопрос собственности. Надо отметить, что в обществе на эту тему существует множество стереотипов. В мире давно уже нет классической «частной собственности» в том смысле, в каком это понималось во времена Карла Маркса. Во всем мире (кроме хаотичных структур, подобных РФ) частная собственность давно уже ограничена массой обязательств, условий и требований. Например, довольно жестко ограничено право распоряжения собственностью – а это одно из важнейших составляющих самого понятия частной собственности: право бесконтрольно, свободно распорядиться объектом собственности – закрыть завод, на зерновом поле построить казино и так далее. Все это уже в далеком прошлом, и тем более такое нельзя допустить в Сибири, где поддержание производственной собственности в работоспособном состоянии требует более высоких затрат, чем где бы то ни было в мире.

Поэтому следует рассматривать не «форму собственности» (в современном мире это понятие, как уже сказано, стало весьма размытым), а варианты пользования. Предприятие может быть в пользовании частного лица, коллектива (артели, трудового коллектива, кооператива), муниципального образования, государства в целом. Важно, чтобы при любой форме пользования и управления предприятием все они были бы подконтрольны общественному вниманию.

Предполагается, что форма пользования и управления предприятием должна быть прямо зависима от его характера и стратегического значения. Если в розничной торговле, сфере услуг предпочтительны либо персональное (частное) управление, либо артельно-кооперативное, то крупные, особенно инфраструктурные предприятия (электростанции, магистральный транспорт, крупнейшие стратегические предприятия), значение которых выходит за рамки не просто одного-двух городов и районов, но и нескольких регионов, управление и пользование должно быть государственным.

Гораздо важнее, чем формальное «право собственности», обеспечение реального контроля собственника за объектами своей собственности. Нынешняя практика показывает, что ни акционеры (в случае акционерной собственности), ни государство РФ (при решении вопросов о государственных долях собственности в предприятиях) не в состоянии такой контроль обеспечивать. Аудит, в привычной форме его проведения, сплошь и рядом оказывается обычной подтасовкой, проверить достоверность которой не представляется возможным. Поэтому, какова бы не была форма пользования и управления предприятиями, важнейшим является создание системы хозяйственного контроля, независимо от декларированной формы собственности.

Условно говоря, в Сибири может быть только одна форма собственности – сибирская. Которая включает в себя самые разнообразные формы пользования и управления материальными объектами – от индивидуального (частного), до муниципального, кооперативного и государственного.

...

Очень важным вопросом является фискальная политика государства (иными словами – сбор налогов). Действительно, государству в любом случае надо на что-то жить – а если государство намерено играть активную роль в экономике, ему нужны серьезные средства.

Это большой вопрос, и он складывается из двух главных параметров.

Первый: валютно-финансовая политика. Конвертируемость национальной валюты, сама возможность свободного размена национальной валюты на иностранную для Сибири смертельна. Это неизбежно вызовет отток капиталов, бегство капиталов из страны – что при современных средствах связи и денежного обращения попросту невозможно пресечь полицейскими методами. Поэтому национальная валюта должна использоваться только для внутреннего пользования, и никак не быть связана с иностранными валютными системами. Во внешней торговле возможны разные формы отношений – взаимозачеты, клиринговые схемы, простой бартер – в том числе и инавалютные резервы, полученные за счет экспорта. Но национальная валюта должна быть, во-первых, монопольна в расчетах на территории страны, во-вторых – никак не быть связана с внешним миром.

Второй – источники пополнения бюджетов государства и муниципалитетов. Существующая в РФ (и большинстве стран мира) налоговая система мало эффективна – при всем разнообразии ее моделей (прогрессивная, «плоская», и т.д.). Из всего многообразия существующих налогов резонно сохранить лишь некоторые. Например, акцизы на спиртное и табак – «налог на пороку». Разумны и резонны «налоги на роскошь» - покупка и содержание «нерядового» автомобиля (например, «мерседеса-600») также должны облагаться совсем иными налогами, чем, например, «жигуля». Разумны и действенны налоги на землю и недвижимость – тут, по крайней мере, можно учесть и просчитать налогооблагаемую базу.

А вот налоги на прибыль учитываются очень трудно, и от них легко уходят путем многочисленных уловок и ухищрений. Опасно при этом даже не то, что налогов не платят – опасно, что таким образом люди приучаются к мысли, что закон можно (и даже нужно) обходить. Поэтому отказ от всех форм «подходных налогов» диктуется не только сложностью их исчисления (и неопределенностью их получения), но и необходимостью уходить от провоцирования правонарушения.

Откуда же бюджетам брать деньги на выполнение государственных обязательств и проектов? В первую очередь – от государственного сектора экономики.

1. У государства должны оставаться: энергетика, магистральный транспорт (железные дороги, трубопроводы, морские, речные и аэропорты).

2. У государства должен оставаться экспорт сырья – неважно, кто его добывал.

3. У государства должна быть монополия на продажу алкоголя – это давно отработанная система, и она неизменно была эффективной.

Разумеется, всякий план претерпевает неизбежные изменения после того, как начинает реализовываться. Мы не предписываем догму, а предлагаем проект, некие принципы, которые станут основой для создания дееспособной, жизнеспособной, справедливой системы власти и организации общества. Мы приглашаем всех, кому дорого настоящее и будущее его Сибирского Отечества к обсуждению нашей программы, а желающих сделать для Отечества что-то полезное – к ее реализации.

Наше дело правое – победа будет за нами!

zdroj: <http://kuula.livejournal.com/29782.html>

19 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [Web](#) | 6. března 2014 v 21:28 | [Reagovat](#)

Doporučuji: <http://dialog.ihmed.cz/komentare/c1-61786700-uz-to-tady-bylo>

- text velmi zajímavé úvahy prof. Zubova! Výňatek: "v případě, že se horké hlavy krymských Tatarů rozhodnou bojovat, rádi se k nim přidají muslimští radikálové z celého světa, a to zejména ze severního Kavkazu a Povolží. Nepřineseme si tu bouřku ze zpusťovaných krymských letovisek do našeho ruského domu? Cožpak nám nestačí naši vlastní teroristé?"

20 Frh | [Web](#) | 7. března 2014 v 14:48 | [Reagovat](#)

Připojení Krymu spíš Moskvě uškodí, soudí někteří ruští komentátoři
Velikost textu:

7. 3. 2014 13:36, autor: luk

Moskva – Invaze na Krym bude mít negativní dopady na ruskou zahraniční politiku i ekonomiku, upozorňují ruská média. Integrace Krymu podle komentátorů zatíží ruský rozpočet, prohloubí obavy z Ruska jako nepředvídatelného partnera a zvýší nedůvěru postsovětských států. Podle některých komentátorů není Rusko na anexi Krymu připraveno.

21 luk | [Web](#) | 7. března 2014 v 14:49 | [Reagovat](#)

Připojení Krymu spíš Moskvě uškodí, soudí někteří ruští komentátoři

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/svet/265479-pripojeni-krymu-spis-moskve-uskodi-soudi-nekteri-rusti-komentatori/>

7. 3. 2014 13:36, autor: luk

Moskva – Invaze na Krym bude mít negativní dopady na ruskou zahraniční politiku i ekonomiku, upozorňují ruská média. Integrace Krymu podle komentátorů zatíží ruský rozpočet, prohloubí obavy z Ruska jako nepředvídatelného partnera a zvýší nedůvěru postsovětských států. Podle některých komentátorů není Rusko na anexi Krymu připraveno.

22 slovan | 15. dubna 2014 v 16:03 | [Reagovat](#)

Ach bože, co jsou zač ti tupí a tolik hloupí čecháčkové? Namísto toho aby jako praví a hrdí slovaní bojovali za svá práva, ohnou hřbet a za hubičku dřou na cizáky a ještě navíc začnou nadávat na ty, kteří to tak nedělají. Trapní a ubozí. Takže když se bude rozdělovat a vracet svět, tak moraváci se trhnou od čehůňů, na severu Moravy se trhne slezké obyvatelstvo, na východě valaši uprostřed hanáci víc dole na slovácku bojkovičané vizováci a tak dále až se rozdělíme na jednotlivé rody, že nám bylo od čechů ubližováno. A co takhle se raději zaobírat opravdovými nešvary světa, kde skutečně probíhá kolonizace a zneužívání místního obyvatelstva. Kde musí dít i malé děti, aby se rodiny užívaly? A co takhle aby američani vrátili mexiku nakradená území? O tom nějak mlčíte. A co takhle kdyby indiáni požadovali navrátit jim jejich skutečné ukradená území? O tom nějak mlčíte? Co když se opět budou chtít trhnout od Evropy baskové, co když se bude celé německo opět dělit na ta samostatná území, které teprve nedávno sjednotil Bismarck. Když už chcete tak vehementně hledat problémy světa, začněte ale prosím u těch druhých. Slovaní byli odjakživa celkem mírní a raději používali slov než sekery. Ale pakliže nebylo vyhnutí tak se sekerou opravdu byli znamenití a ne jeden z těch kteří si to chtěli na vlastní kůži vyzkoušet, pak s brekem utíkal až se za ním prášilo. Jo to ještě byli češi čechami. To co po nich zbylo za posledních třista let poroby, je hnedle vidět. Na ty své předky nemají ani zdaleka. Ti našipředkové nebyli takoví trotlové jako jejich tupí a bázliví potomci, kteří se jen tupí a hrbí a nejsou schopni vidět ani tu pravdu. Proč lezeš čecháčku tomu západákovi tak vehementně do zaděle? Všichni okolo mají trojnásobně vyšší platy a nesnaží se ani zdaleka tolik co ty, a ty namísto toho abys řval, že chceš stejně, tak naopak začneš ještě vykřikovat jací jsou ti tví chleboďárci hodní, že sice máš jen třetinu, ale že stejně jseš rád a vše pro ně uděláš. To naši předkové by se nenechali takle ohnout. To by tady dávno slovaní nebyli, ale germánská říše by se zde rozprostírala. Jenže to ti nějak nedochází vid' čecháčku.

23 FRHK | 17. listopadu 2014 v 9:03 | [Reagovat](#)

[22]: jen mi uniklo o čem "SLOVAN" píše

24 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [Web](#) | 31. prosince 2014 v 21:33 | [Reagovat](#)

Tak mi "neznámý" hacker naboural můj blog, články o Rusku a Ukrajině poškodil, viz např. "<http://ferohrabal.blog.cz/1403/na-krymu-nejde-o-ukrajinu>", asi moje názory a informace někomu pěkně ležely v žaludku!?

částečný náhled článku o Ukrajině - bez komentářů - je zde: <http://ferohrabal.blog.cz/1403>

25 Fero Richard HRABAL-KRONDAK | [Web](#) | 31. prosince 2014 v 21:34 | [Reagovat](#)

HISTORIE KRYMU:

<http://www.mundo.cz/krym/historie>

26 PETR PODANÝ | [Web](#) | 16. ledna 2015 v 9:05 | [Reagovat](#)

Ruský zajem o nikaragujský průplav. Vojensky ho prý ochrání: http://www.tyden.cz/rubriky/zahranici/amerika/rusky-zajem-o-nikaragujsky-pruplav-vojensky-ho-ochrani_330123.html#.VLjFeNKG-Jo

27 noname | 20. ledna 2015 v 18:54 | [Reagovat](#)

Ruská armáda se znovu zabydluje na strategicky umístěné základně u města Alakurtti za polárním kruhem. Vojenský komplex s letištěm, ležící v Murmanské oblasti jen zhruba 50 kilometrů od finských hranic, má být důležitým zázemím pro ruské zájmy v Arktidě.

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/rusko-buduje-arktickou-zakladnu-u-finska-fp6-/zpr_nato.aspx?c=A150119_131029_zpr_nato_inc#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=zpravodaj&utm_content=main

http://zpravy.idnes.cz/rusko-buduje-arktickou-zakladnu-u-finska-fp6-/zpr_nato.aspx?c=A150119_131029_zpr_nato_inc#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=zpravodaj&utm_content=main

http://zpravy.idnes.cz/rusko-buduje-arktickou-zakladnu-u-finska-fp6-/zpr_nato.aspx?c=A150119_131029_zpr_nato_inc#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=zpravodaj&utm_content=main

http://zpravy.idnes.cz/rusko-buduje-arktickou-zakladnu-u-finska-fp6-/zpr_nato.aspx?c=A150119_131029_zpr_nato_inc#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=zpravodaj&utm_content=main ;

&

http://zpravy.idnes.cz/rusko-modernizuje-letectvo-dps-/zpr_nato.aspx?c=A141204_110551_zpr_nato_inc

Nový komentář

Aktuální články

- [Na Krymu NEŠLO jen o Ukrajinu](#)
- [Presidentské volby 2013: Karel & Miloš = aristokrat a slibotechna](#)
- [VOYNICHUV RUKOPIS / Nejzáhadnější kniha světa](#)
- [EKO-TERORISMUS aneb Jak lze pod maskou humanity a ochrany životního prostředí sabotovat ekonomiku a terorizovat obyvatelstvo.](#)
- [RACIONÁLNÍ STRAVOVÁNÍ 6](#)
- [POUČENÍ Z ŘECKÉHO KRIZOVÉHO VÝVOJE](#)
- [HOLEŠOVSKÁ VÝZVA – paskvil pokryteckých „revolucionářů“](#)
- [Pokrytectví bojovníků proti marihuaně](#)
- [RACIONÁLNÍ STRAVOVÁNÍ 5](#)
- [RACIONÁLNÍ STRAVOVÁNÍ 4](#)